

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Sanctae Mechtildis virginis ordinis Sancti Benedicti Liber specialis gratiae

**Mechthild <von Hackeborn>
Mechthild <von Magdeburg>**

Pictavii, 1877

Caput VIII. Qualiter in tricesima visa est.

[urn:nbn:de:bsz:31-60070](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-60070)

Infirmariæ
accipit
præmium.

varietatè quasi cum albis margaritis et roseis lapillulis erant intermixtæ. Tunc ait ad eam : « Dum sis in abundantia omnium bonorum, quid nunc dare vis Sorori, quæ tibi in infirmitate tam fideliter servivit? » At illa tangens unum de roseis lapillulis dixit : « Hoc porta illi ex me. » Ad quod dum illa diceret : « Cum hæc videam in spiritu, bene scis quod corporaliter hoc non possum illi præsentare. » Illa respondit : « Ista albedo quæ apparet in suturis vestimentorum meorum signat humanitatem Jesu Christi, quæ præ omni mansuetudine suavissima erat, et rubor lapillulorum signat passionem Agni immaculati. Unde dic illi quod confidat de Dei misericordia; quia ego precibus meis volo ipsi obtinere apud Dominum meum, ut det ipsi mansuetudinem, et ut libenter pro ipso patiatur adversa ¹. »

CAPUT VIII.

QUALITER IN TRICESIMA VISA EST.

In tricesima iterum anima ejus apparuit eidem in nova et superexcellenti gloria, vallata gloriosis cœlestium principum agminibus, qui omnes cymbala tenebant manibus, et tam per cymbalorum quam per vocum symphoniam suavissimam replicando cantabant versiculum : *Laudate Deum in tympanis benesonantibus* (PSAL. CL.) etc. Et cum inter

1. In codicibus qui hanc sextam libri partem continent, duo hic subsequuntur capita quæ, licet jam initio partis quintæ sint, in his etiam sicut in cæteris codicibus, scripta, iterum post caput septimum hujus sextæ exhibentur : ea vero semel tantum posuimus, ubi scilicet agitur de charitate B. Mechtildis erga defunctorum animas. Part. V. c. 1. et 2.

tales cantus anima illa beatissima ducta statueretur ante thronum Regis gloriæ, Jesus, dulcissimus amator, sic eam est allocutus : « Bene venias, carissima mea. » In quo verbo persensit quemdam dulcissimum divinitatis effectum, quomodo scilicet ipsius simplicissima omnipotentia, sicut unumquemque amat in illo amore, sic respicit ac si nullum diligit præter ipsum. Unde ex plenitudine superabundantis suavitatis erumpens in laudem amatoris Sponsi decantabat : « *Anima mea liquefacta est* » (CANT. V. 6). Post hæc cantor omnium cantorum, reddens vicem dilectæ suæ etiam in laudis ejus excellentiam, quasi ex se, abysso totius beatitudinis, qui est initium et finis omnis perfectionis, decantando suavissima voce imposuit Antiphonam : « O Gertrudis, o pia », cui tota cœlestis curia prosecuta dulcisone subjunxit : « Quam pium est gaudere de te, o Gertrudis, Prophetis compar. » In quo verbo intellexit eam specialiter collaudari, quod in terris tam credula fuit, et tantam delectationem ad omnia Dei dona habuit. Et in spiritali doctrina quam subditis ministraverat, extollebatur in illo verbo : « Apostolis conserta, Prælatorum gemma, fide et meritis egregia, pietate, misericordia, charitate ineffabili ; exulta semper hic et ante Deum ¹. »

Tunc soror ejus, quæ hæc vidit, dixit ad eam : « Dic mihi, quæso, carissima soror, qualis sit illa liquefactio qua cantasti : Anima mea liquefacta est ? » Ad quod illa : « Cum incontinentissimus amor divinitatis animam infundit et penetrat, tam in prævalenti virtute dulcedinis, quod impossibile est creaturam posse totaliter capere, unde in seipsa resoluta et liquefacta refluit in ipsum, a quo accepit, tantæ beatitudinis largientem. » Tunc soror ejus : « Ora, inquit, pro filiabus tuis, quæ tam fideli te charitate amplectebantur

Bene venias,
charissima
mea.

O Gertrudis,
o pia.

1. Quod est Antiphona in honorem S. Martini, piæ huic Abbatisæ adaptata.

Suavitas
amoris in
filiabus
permaneat.

in terris. » Ad quod illa : « Hoc feci, et sine intermissione facio. » Et ista : « Quid eis vis demandare? » At illa : « Ut suavitas amoris, qui manet in intimo cordis mei etiam maneat in cordibus et sensibus earum. » Hinc ista subjunxit : « Quid tibi donatum est in primo ingressu cœli? » Respondit : « Dominus Deus, creator, Redemptor et amator meus, me in seipsum suscipiens, inæstimabili me lætitia adimplevit, seque ipso me vestivit, atque cum semetipso cibavit, seque ipsum mihi dans in sponsum, inenarrabili me honore glorificavit. »

CAPUT IX.

DE ANNIVERSARIO EJUSDEM DOMNÆ ABBATISSÆ.

Resurrectio-
nis pigrus
in gloria
humanitatis
Christi.

In anniversario ejusdem prædulcis memoriæ Domnæ Abbatissæ, cum ad ejus Vigiliis Responsorium *Redemptor meus vivit*, cantaretur, hæc soror ejus vidit animam ipsius inæstimabili gaudio et delectatione Dominum Jesum amplectantem et eadem verba dulcissime decantantem; agnovitque divinitus quod animæ in cœlis inæstimabili gaudio de Christi humanitate exultant, et quoties in terris homines intente hæc verba, vel aliud quid de futura eorum resurrectione cantant, statim inedicibili resultant gaudio, videntes ipsam veritatem in glorificata Christi humanitate; certi quod ipsi etiam resurgent; orantque pro iis qui hæc psallunt in terris, ut illam felicitatem etiam ipsi digne consequi mereantur. Agnovit etiam quod dum homo hæc verba devote profert, exinde per fidem corpus suum sanctificatur, ut dignius hac gloria perfruatur.

Post hæc vidit iterum quasi Deus Pater ad mensam regiam

1. Pars prior hujus capituli, utpote laudem B. Mechtildis extollens, in Parte V. cum duobus aliis pariter additis ante caput, *De laudabili conversatione hujus Virginis* a quibusdam editoribus inserta est.